

1337

1ste Deb. af Lovf. om Forandr. i Lov af 6te Juli 1867 § 1.

1338

den foreliggende Sag. Der er i denne iffe Tale om i noget Tilfælde at lægge en større Raadighed hen til Sogneraadene, end der allerede ifølge Lovgivningen ligger hos dem; men der er her kun Spørgsmaal om at henlægge en Myndighed fra Indenrigsministeren til Amdsraadene. Skulde vi nu gaae ind paa at drøfte hele Forholdet mellem Sogneraad og Amdsraad og drøfte, hvilken Myndighed der er tillagt eller bør tillægges Sogneraadene, blev der ingen Ende paa Forhandlingerne.

Soyer-Møller: Jeg skal kun bemærke, at det netop for mig er Hovedpunktet ved det foreliggende Forslag, at der derved tillægges Amdsraadet en større Myndighed, end der hinde. Det maa dog vel ogsaa være mig tilladt at sige til, at det saamange Gange har været Sogneraadets Trøst, at det havde Indenrigsministeriet i Baghaanden, at jeg iffe ser, hvad der skal komme ud af nu at tage Myndigheden i det her omhandlede Forhold bort fra Indenrigsministeriet for at lægge den over til Amdsraadet; thi hvad vil Følgen deraf blive? Næste Gang, naar Amdsraadet nægter at give sin Tilladelse til Delingen af en Commune, maae vi forandre Lovene igjen og sætte Indenrigsministeren istedet, eller ogsaa maae vi komme til at sætte baade Indenrigsministeren og Amdsraadet ud og sætte Sogneraadet i deres Sted; men dette gaaer dog vist iffe an. Dette er den første Grund, hvorfor jeg iffe kan stemme for Forslaget. — Jeg kommer nu til min anden Grund, for hvilken jeg tillader mig at vente en større Samstemning, idet jeg paa samme Tid udbeder mig den høitærede Formands Tilladelse til at fremsætte den; jeg skal dog iffe gaae udenfor Sagen, om jeg end maastee kommer lige paa Grændsen af den. Vi have i de senere Aar faaet mange Love, og de Love, vi have faaet, have iffe altid været klare, iffe altid været forstaaelige for den menige Mand, eller, som det ogsaa hedder, den simple Mand. Men dette er en stor Ulykke. Jeg hører

visstelig iffe til dem, som hængte, at Juristerne ere de Folk, der bedst forstaae sig paa Lovene; jeg troer, at der er mangfoldige Love, som Juristerne forstaae langt, langt bedre end vi Andre. Det vilde ogsaa være forunderligt, om de iffe gjorde det, da de ere de Æneste som kunne see Continuiteten i Lovene og kjende deres Historie. Men jeg troer nu, at det er en Ulykke, naar Lovene iffe ere klare, og Landcommunalloven er iffe klar. Jeg forlanger iffe, at man skal troe mig paa mit Ord, og jeg vil derfor henvise til § 19 i denne Lov og til den Omstændighed, at Indenrigsministeriet har anseet det for fornødent at lade en Veiledning følge med Lovene. Det er nu en ganske egen Sag med disse Veiledninger. Det er vist aabenbart, at Indenrigsministeren har ladet den følge med i den allerbedste Hensigt, men det maa dog være fremfaldt derved, at Ministeren har taget Lovene i sin Haand og har sagt: Denne Lov forstaae de Mennekker iffe, der nærmest skulle bruge den, og han har derfor ladet Veiledningen følge med, for derved at undgaae en Deel Forespørgsler, der ellers kunde fremkomme fra Høire og Venstre. Dertil er nu Intet at sige; men det er en farlig Sag med disse Veiledninger, der følge med Lovene, thi i det virkelige Liv komme de let til at staae over Lovene. Den simple Mand tager Veiledningen for sig og ser iffe hen til Lovene. Jeg taler nu mod det foreliggende Lovforslag, fordi det er en Stump Lovgivning. Det er nemlig den Slags Lovgivning, som forvirrer os, og det vilde dog være en Ulykke for os, om vi skulde blive nødte til i Sogneraadene at have Jurister til, at forklare os Lovene. Derfor kan jeg iffe stemme for det foreliggende Lovforslag; vi ere forvirrede nok isorveien og ville blive det meget mere, naar vi faae disse Stumper Lovgivning. Nu have vi en Lov, som gjælder i et Par Aar, saa kommer der en ny Lov, der forandrer den, eller saa kommer der en Lov, der tager enkelte Paragrapher ud af en anden Lov osv. osv. Man ved virkeligt tilfidsst hverken ud eller ind